

MICALET TEATRE

L'extraordinària història del fantasma de Quim Quinqué

Paco Romeu

Dibuixos de Francesc Santana

Premi de Teatre Infantil Xaro Vidal - Ciutat de Carcaixent

ESCENA I

(Fosc. Soroll de nit al camp. Entra el GUARDA, il·luminant amb un fanalet un cartell plantat al centre de l'escenari: «FRONTERA. NO PASSEU».)

GUARDA. *(Sigil·lós i amb veu tremolosa.)* Ja m'ho deia mon pare, ja... «Quan sigues gran no faces oposicions a guarda; no vull que tu passes per tot el que jo he passat.» Però tu no li podies fer cas, no; sempre havies de dur-li la contrària. I tot just començar ja t'havien pres mida per a l'uniforme! I ara et trobes ací, tot sol, defensant la frontera amb un fanal i una pistola. Com si una pistola poguera servir-te de res contra un fantasma! Però el capità és el capità i on hi ha patró...

(Se sent un ronc de l'altra banda de la frontera. El GUARDA s'acosta amb el fanal i descobreix una silueta estesa davall d'un arbre. En rebre la llum, la silueta s'alça de colp, envoltada

amb un llençol blanc. Es tracta de l'ESTRANGER. Tots dos criden, mútuament espantats. El fanalet s'apaga i l'escena resta absolutament fosca. Se sent un soroll fort, com si algú haguera caigut dins d'una trampa.)

GUARDA. Ai! Ara sí que estic perdut!

ESTRANGER. Els dos estem perduts. Vols encendre la llum d'una vegada?

GUARDA. No! Si he de morir, millor que siga a fosques.

ESTRANGER. Morir? I per què havies de morir?

GUARDA. És que no penses matar-me?

ESTRANGER. Matar-te? Jo?

GUARDA. Sí, tu! El fantasma de Quim Quinqué!

ESTRANGER. El fantasma de qui?

GUARDA. El fantasma de Quim Quinqué! Tothom coneix la història.

ESTRANGER. Tothom llevat de mi. Me la podries contar amb una mica de llum.

GUARDA. No trobe el meu fanal. Em deu haver caigut a terra.

ESTRANGER. Espera un segon... Ja el tinc!

(L'ESTRANGER encén el fanalet i enllumena el GUARDA, penjat d'una corda pels peus.)

ESTRANGER. (*Divertit.*) Ei, estàs penjat! Literalment penjat!

GUARDA. Molt graciós. Vols baixar-me d'una vegada?

ESTRANGER. Ja vaig, ja vaig...

GUARDA. Ei, un moment!

ESTRANGER. (*Aturant-se.*) I ara?

GUARDA. No pots travessar la frontera.

ESTRANGER. Però si només vaig a despenjar-te!

GUARDA. Primer t'has d'identificar.

ESTRANGER. Tu ets un penjat de veritat.

GUARDA. Insolent! Com goses parlar així a un guarda del governador?

ESTRANGER. (*Burleta.*) Oh, excel·lència, de ben segur sabrà disculpar-me: així, de l'inrevés, m'havia semblat vosté una ratapenada.

GUARDA. (*Traient una pistola i apuntant l'ESTRANGER.*) Maleït sigues, estranger!

(L'ESTRANGER apaga el fanalet. L'escena resta a fosques de nou. Silenci.)

ESTRANGER. Així que eixe és el problema. (*Se sent un tret. Silenci.*) Els estrangers no podem travessar la vostra frontera. (*Dos trets. Silenci.*) Vols saber què faig jo amb la teua frontera?

(Tres trets. Silenci.)

GUARDA. *(Triomfant.)* Ha! Ara ja no dius res? *(Se sent un pet ensordidor.)* Merda!

ESTRANGER. *(Fent força.)* I de la bona.

GUARDA. Buf! Quina pudor! És insuportable!

ESTRANGER. Ací li deixe un regalet. Que tinga vosté molt bona nit.

(Se sent el trepig de l'ESTRANGER eixint per l'altre costat de la frontera. Ix el sol. Soroll de matí al camp. El GUARDA encara penja de cap per avall. Hi ha una gran bonyiga al costat del cartell de la frontera.)

CAPITÀ. *(Fora.)* Guarda! Guarda! On redimonis s'ha clavats?

GUARDA. Capità! Estic ací!

(Entra el CAPITÀ i descobreix la bonyiga i el GUARDA penjat.)

CAPITÀ. *(Assenyalant la bonyiga.)* Es pot saber què és açò?

GUARDA. És una merda, senyor.

CAPITÀ. És evident que és una merda!

GUARDA. Sí, senyor; i de la bona. (*Tapant-se el nas.*)

No es fa vosté idea de la nit que m'ha fet passar.

CAPITÀ. Vull suposar que açò no és cosa seua.

GUARDA. Capità, no deu pensar vosté que jo...

CAPITÀ. Aleshores, hem tornat a tindre visita.

GUARDA. Sí, senyor.

CAPITÀ. I per què és vosté, i no eixa visita, qui ha passat la nit penjat d'aquest parany?

GUARDA. Es tracta d'un estranger realment perillós, capità.

CAPITÀ. (*Sarcàstic.*) No!

GUARDA. Sí! Tenia la força de cent homes.

CAPITÀ. Molt interessant.

GUARDA. M'ha atacat a traïció.

CAPITÀ. Sí, sí; i per l'esquena.

GUARDA. Exactament, senyor! I després...

CAPITÀ. Silenci! (*El GUARDA calla.*) És vosté un inútil. Es mereixeria passar una setmana sencera de cap per avall.

GUARDA. Sí, senyor.

CAPITÀ. (*Despenjant el GUARDA.*) He de reconèixer, però, que les seues trampes són extraordinàries.

GUARDA. Moltes gràcies, capità.

CAPITÀ. Encara que siga vosté tan babau que sempre acabe dins d'una d'elles.

GUARDA. (*Ja en terra.*) Capità, vosté creu que de veres es tracta del fantasma?

(El CAPITÀ, de sobte molt seriós, no contesta; amb un moviment de cap ordena al GUARDA que se'n vaja. El GUARDA ix pel seu costat de la frontera. El CAPITÀ contempla la bonyiga amb preocupació. Després li fa una puntelló i l'envia de l'altre costat de la frontera. Ix el CAPITÀ, pel seu costat de la frontera. Entra l'ESTRANGER per on havia eixit abans, com si haguera escoltat la conversa anterior entre bastidors. Amb cura de no trepitjar la bonyiga, travessa la frontera.)

VENEDOR DE FUM. (*Fora, d'amagat.*) Ei! Estranger!

ESTRANGER. (*Aturant-se.*) I ara? Qui és?

VENEDOR DE FUM. (*Entrant.*) Estigues quiet! Pots caure dins d'una trampa.

ESTRANGER. No ho crec: sóc tot un mestre evitant-les.

VENEDOR DE FUM. Vols dir?

ESTRANGER. No és la primera vegada que visite un país estrany.

VENEDOR DE FUM. Estrany, dius? No ho crec. Aquest país no és molt diferent dels altres.

ESTRANGER. Què és el que vols?

VENEDOR DE FUM. Tinc tot el que necessites.

ESTRANGER. Pots oferir-me un treball i un sostre?

VENEDOR DE FUM. En certa manera, sí. Però hi ha un problema.

ESTRANGER. Ja sé per on vas. És eixa història del fantasma de no sé qui.

VENEDOR DE FUM. El fantasma de Quim Quinqué.

ESTRANGER. Tu no tens pinta de creure en fantasmes.

VENEDOR DE FUM. No es tracta de creure o no creure. Si tot el poble hi creu, el fantasma existeix i punt. I encara dius que tens experiència!

ESTRANGER. Em conec d'allò més bé els paios com tu.

VENEDOR DE FUM. Ja veig que amb tu sobren els formulismes.

ESTRANGER. Jo no tinc diners. No faràs negoci amb mi.

VENEDOR DE FUM. Qui parla de diners ara? Ja tindrem temps d'aclarir comptes quan tingues un treball. (*Traient-se un passaport d'una butxaca.*) Només has d'agafar açò i no oblidar que tens un deute amb mi.

ESTRANGER. No necessite un altre nom; jo ja en tinc un.

VENEDOR DE FUM. Ací no ha de servir-te per a res.

ESTRANGER. Deixa'm en pau. He de continuar el meu camí.

VENEDOR DE FUM. Tornaràs. N'estic segur. Tots acabeu tornant.

(Ix el VENEDOR DE FUM pel seu costat de la frontera.)

ESTRANGER. Fantasmes, trampes i ara, negocis...

Bah! Un país com un altre.

(L'ESTRANGER ix per on ha eixit el VENEDOR DE FUM. Fosc.)